

DAVID PLANA

LA DONA INCOMPLETA

Institut del Teatre

Diputació de Barcelona

David Plana va néixer a Manlleu el 1969. Comença la seva carrera fent d'actor, director i dramaturg al Teatre Centre de Manlleu. Posteriorment estudia interpretació a l'Institut del Teatre (Centre d'Osona) i direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre, a Barcelona. Treballa esporàdicament d'actor i l'any 1997 estrena *Mala sang*, a la Sala Beckett. Per aquesta obra rep el mateix any el Premi Espectacle Revelació atorgat per la crítica de Barcelona i el Premi Serra d'Or al millor text teatral. Ha alternat la direcció d'espectacles amb l'escriptura de textos teatrals i guions per a la ràdio i la televisió. El 1998 codirigeix l'obra *Criatures* (espectacle amb textos de diferents autors, entre els quals n'hi ha dos d'ell mateix) i *Petita mort*, un text propi, a la Sala Beckett. L'any 1997 el Centre Dramàtic de la Generalitat li concedeix una borsa d'ajut gràcies a la qual escriu *La dona incompleta*.

DAVID PLANA

LA DONA INCOMPLETA

PRÒLEG DE TONI CASARES

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA
Director: Pau Monterde

BIBLIOTECA TEATRAL
Director de la collecció: Sergi Belbel

Comissió de Publicacions:
Montserrat Álvarez-Massó
Carles Batlle
Sergi Belbel
Josep M. Carandell
Francesc Castells
Feliu Formosa
Jaume Melendres
Pau Monterde
Francesc Rodellas

© David Plana, 2001

La dona incompleta és un text sorgit de les Borses d'Ajut a la Creació de Textos Teatral en Llengua Catalana, convocades pel Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya.

Primera edició: febrer, 2001
Propietat d'aquesta edició (incloent-hi el disseny de la coberta):
Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Plaça Margarida Xirgu, s/n. 08004 Barcel·lona
Telèfon: 932 273 900. Fax: 932 273 939
i.teatre@diba.es

Disseny gràfic: SDD
Producció: Institut d'Edicions de la Diputació de Barcelona
Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
Impressió i enquadernació: Enquadernacions Balmes, s. l.
Dipòsit legal: B. 5819-2001
ISBN: 84-7794-771-6

Exemplar no venal

MIRAR CAP A BAIX, CAP A L'ABISME

DAVID PLANA: AUTORIA I DIRECCIÓ

El dia 29 d'abril de 1997, dins un cicle dedicat a «nous autors catalans» que va organitzar la Sala Beckett de Barcelona, David Plana (Manlleu, 1969) estrenava la seva primera obra a nivell professional, *Mala sang*, dirigida per ell mateix. En el dossier de presentació de l'espectacle s'explicava que David Plana estava acabant aleshores els estudis de dramaturgia i direcció a l'Institut del Teatre, que impartia classes de teatre a instituts de batxillerat i que havia estrenat ja més de mitja dotzena de textos propis (*Jugar a metges*, 1995, *Ensenyant les dents*, 1996...) en tallers i espectacles de teatre amateur.

Pocs anys abans, en plena eferescència de l'anomenat «retorn al text dramàtic» i del ressorgiment de la figura de l'autor en el teatre català de finals dels anys vuitanta i no-^{na}ranta, les llistes de nous escriptors de teatre catalans aparegudes en els escassos articles o estudis sobre teatre que es publiquen al país ignoraven encara el nom de David Plana. Els autors més nous que cita, per exemple, Carles Batlle en un article de la revista *Pausa* d'octubre-desembre de 1994 i que classifica com a «novíssima lleva» són Jordi Sánchez, Xavier Albertí, Núria Furió, Ignasi Garcia...

Parlem, doncs, en el cas de David Plana, d'un autor que s'inicia en l'escriptura dins un context de reconeguda revifalla del teatre de text i també (encara que més subtilment)

de retorn de l'autor literari als processos de creació de l'espectacle. En l'actual panorama dels més joves autors del país sovintegen els autors actors o autors directors que, sense renunciar a l'escriptura estrictament literària, «allarguen» la seva autoria fins a l'escenari mateix (o en tot cas combinen les dues activitats): Jordi Sánchez, Josep Pere Peyró, Manel Dueso, Beth Escudé, Manel Veiga, Àngels Aymar, Roger Bernat, Carlota Subirós, Victòria Szpunberg o el mateix David Plana, entre altres. Fins a quin punt en això ha influït la creació d'una branca de dramàturgia i direcció en el programa d'estudis de l'Institut del Teatre és quelcom que no m'atriveixo a afirmar; però és cert que dos dels «mestres» que David Plana reconeix haver tingut (Sanchis Sinisterra i Sergi Belbel) són dos exemples clars d'aquesta concepció global de l'autoria teatral. En tot cas, crec que el reacostament entre dos estadis diferents del procés de creació teatral (l'escriptura i la posada en escena) té una influència important en el resultat final dels textos i els espectacles que veiem actualment als nostres escenaris i, evidentment, en la mateixa escriptura de David Plana.

Després de *Mala sang*, saludada amb un reconeixement eufòric a l'autor per part de la crítica, David Plana rep, el mateix any 1997, una Borsa d'Ajut a la Creació de Textos Teatral en Llengua Catalana, que atorga el Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya. Fruit d'aquest ajut, neix *La dona incompleta* que, sigui pels motius que sigui, ni l'aleshores encara actiu Centre Dramàtic ni l'actual Teatre Nacional de Catalunya no s'han decidit a dur a l'escenari. *La dona incompleta* queda, per tant, al calaix dels projectes pendents de David Plana, com si el títol hagués estat una mena de mal presagi que obligués l'autor a mantenir-la com

a «obra incompleta», si considerem de debò que l'escenari és la finalitat natural de qualsevol text dramàtic.

Mentrestant, Plana fa un parell o tres d'incursions en la direcció escènica de textos aliens (*Misèry*, *Criatures*, on també participa en la dramaturgia i hi inclou algun text breu d'autoria pròpia); tot i que en rep una de freda i una de calenta per part de la crítica especialitzada, Plana reforça el seu ofici com a creador escènic i va adquirint maduresa. Durant aquest temps s'inicia també en l'escriptura per a ràdio i per a televisió.

El David Plana, autor de teatre, recupera al cap de poc la necessitat d'expressar-se d'una manera més personal (tot i que continua tenint al calaix una «obra incompleta») i emprèn un nou projecte on, de nou, autoria teatral significarà treball d'escriptura, d'interpretació, d'assaig amb els actors, de posada en escena, de representació a l'escenari i, fins i tot, de reescriptura després del primer contacte amb el públic, de redefinició d'escenes i de personatges, etc.: *Petita mort* (text i direcció de David Plana) s'estrena a la Sala Beckett el 18 de novembre de 1998 i, al llarg de les seves representacions en gira (en català i en castellà), el text i l'espectacle aniran patint lleugeres modificacions fruit del treball de l'autor amb els actors i, en certa manera, també amb els espectadors. L'espectacle en viu és, en el teatre de David Plana d'una manera evident, un estadi més del mateix procés d'escriptura.

Ara, quan escric aquest pròleg, s'està preparant finalment (!) la producció de *La dona incompleta*, per estrenar-la, si tot va bé, el proper mes de març del 2001 a la Sala Beckett. Serà el primer text propi que David Plana no dirigeix personalment, tot i que ell mateix participarà activament en el procés de creació de l'espectacle, la direcció del qual ha

assumit entusiàsticament Sergi Belbel. Serà, doncs, una nova experiència dramàtica, nascuda de la complicitat entre dos autors de teatre que comparteixen un mateix concepte d'autoria.

Em consta que, després de *Petita mort*, David Plana va escriure un text teatral conjuntament amb Sergi Pompermaier, que jo no he llegit i que, malauradament, no s'ha estrenat encara.

I ara, encara no fa tres mesos, el David em va deixar llegir el seu últim text: *Mítica* (juny 2000), que torna a ser, ara en parlarem, un cruent, còmic i patètic descens als més baixos fons de l'ànima humana. Aquest cop es tracta d'un text per a una sola actriu. Si cap altra sala amb més possibilitats promocionals que la Sala Beckett no s'hi atreueix (cosa que, sincerament, crec que hauria de passar per la bona salut del nostre teatre), la Beckett tornarà a obrir les portes al talent, la valentia i la saviesa teatral d'aquest dramaturg que, personalment, se'm fa ja imprescindible dins del teatre català contemporani.

UNA ESCRIPTURA «SEDUCTORA»

El primer que vull dir del teatre de David Plana (perquè és el primer pensament que sempre m'ha vingut al cap després d'haver llegit per primer cop cadascun dels seus textos) és que la seva manera d'escriure em sedueix. Els seus textos tenen màgia, se t'emporten, llisquen d'una manera senzilla, fàcil, extraordinàriament atractiva. Jo crec que això es produeix, no només pel ritme perfecte de la seva sintaxi i de les rèpliques i contrarèpliques, sinó sobretot (i això sí que és un dels seus trets d'estil personal) perquè té una ma-

nera d'anar al gra gairebé descarada, indecent. Els personatges fan i diuen allò que la situació demana que facin i diguin d'una manera directa; immediata, sense discursos preparatoris, sense accions supèrflues, sense cap altra justificació dramàtica que la seva pròpia raó de ser com a personatges, i amb l'única intenció, per part de l'autor, que l'escena ensenyi en primer pla tōta la seva teatralitat, despullada de qualsevol altre element empastifador. Potser aquest és un dels secrets que Plana ha après del seu treball directe amb els actors, un dels valors afegits d'aquesta concepció «global» de l'autoria dramàtica. Sense renunciar en cap moment a la versemblança (que en les seves obres es dóna, generalment, en clau de comèdia més o menys «negra», segons els casos), ni renunciant tampoc a la identificació o l'empatia de l'espectador amb els personatges, l'autor no oculta en cap moment que se serveix d'ells, dels seus conflictes i els seus drames, per explicar-nos alguna cosa que va més enllà de la seva particular i concreta situació de ficció. Perquè el que no pot negar ningú és que, en les seves obres, David Plana s'explica; s'explica molt, a través dels personatges i les situacions que crea.

COSES A DIR

Podria semblar que el fet de subratllar que David Plana «s'explica» a través del seu teatre, que té coses a dir, fos una manera de contraposar-lo (de confrontar-lo) a altres autors que sembla que no ho facin, o que no ho fan de manera tan evident. No és exactament aquesta la meva intenció. Penso, més aviat, que el teatre que escriu David Plana és una evolució força natural, gairebé una conseqüència directa del

teatre que s'ha escrit immediatament abans que el d'ell i que molt sovint s'ha titllat de massa críptic, d'excessivament ambigu i despersonalitzat. Em refereixo, evidentment, a certes falses polèmiques sobre forma i contingut, a determinades acusacions de manca de compromís o desideologització de què s'acusa tan aferrissadament al teatre contemporani, sobretot el de la dècada dels noranta.

Segurament, el teatre de David Plana ja no rebrà aquestes tan innobles acusacions. És evidentíssim que l'autor «es mulla» malgrat la seva joventut, que es pronuncia, que es compromet i pren partit respecte a allò que presenta a l'escenari. Però, com ho fa? No pas amb una estètica trenca-dora que «colpegi» l'espectador per l'estèril via del mer impacte visual o sensitiu; no pas amb un discurs falsament amoral amb vocació messiànica i moralitzant (que generalment acaba essent molt més conservador del que sembla); no pas des de la torre d'ivori del creador rebel, provocador, el llenguatge del qual no és comprès per la «massa»; no amb cap mena de renovada lliçó ideològica a la qual l'autor ha tingut accés per il·luminació divina. En absolut! Més aviat al contrari. Plana ha llegit el teatre que s'ha escrit els anys noranta (i, no cal dir-ho, també l'anterior, i l'anterior) i ha assumit el «canvi d'enfocament» que s'ha produït. La «interiorització del drama», la seva relativització, la perplexitat de l'individu respecte al món, la dificultat en la comunicació, la impotent sensació d'una manca total de sortides... pròpies del teatre de l'última dècada (que, sigui dit de passada, jo crec que, precisament per tot això, carregat d'ideologia i compromís), tota aquesta nova perspectiva ideològica ha col·locat l'individu sol, desamparat, al centre d'atenció de la creació contemporània: l'home impotent, perplex, incapaç de fer o de dir res, víctima i botxí al ma-

teix temps és el personatge emblemàtic de finals del segle xx. Ara, aquest *individu* desubicat i mutilat per les mateixes circumstàncies només pot trobar vies de sortida dins de si mateix, excavant en el més profund dels seus desigs, retrobat amb la bèstia que encara té a dins, recelós i poruc de reconèixer tota la seva pròpia capacitat amagada, oblidada. Aquest és el nou personatge que interessa a David Plana, el que aprèn a rebel·lar-se contra el món a través de la rebel·lió contra si mateix, el que busca, experimenta, investiga amb el seu propi desig i el seu propi dolor, abocat a l'abisme de la seva pròpia animalitat, sense xarxa, sense cap por davant del plaer que tenia oblidat. Curiosament, el tema de la por davant dels propis desigs i sentiments més íntims apareix també en obres d'altres autors generacionalment propers a David Plana, com ara Mercè Sarrias (*Àfrica* 30) o Carles Batlle (*Suite*). I Plana l'explica (s'explica) parlant de tu a tu a l'espectador, buscant la seva complicitat a través de l'humor, apellant als seus sentits però també al seu intel·lecte, fent-se acompanyar en el camí del desemmascarament de la moral establerta, però sempre plenament conscient de l'abisme que està obrint, sense confondre l'humor amb la frivolitat.

«MALA SANG»

Dins d'un gènere prou recognoscible com el de la comèdia negra, a *Mala sang* David Plana ja demostrava una especial habilitat per servir-se de les claus específiques del gènere i, tot jugant amb el públic (donant la volta a situacions aparentment previsibles, sorprenent amb girs inesperats en els diàlegs), traspasar subtilment la frontera de la conven-

ció teatral i atacar directament la consciència «entregada» de l'espectador.

La topada dels tres personatges principals de *Mala sang* (la galerista d'art, la mestra d'escola primària i el professor universitari) amb altres personatges molt més joves que ells (aquests amb noms i cognoms) els farà recórrer, a la velocitat d'una sola escena breu per a cadascun, la dèbil i difusa línia que separa la bondat i la maldat segons una moral per ells acceptada fins al moment. Instal·lats en una mena de buidor existencial, en la incapacitat per desxifrar el món, solitaris, bandejats i amb la més crua insatisfacció personal a les espatlles, aquests tres personatges han après a dissimular, a disfressar, a ignorar la seva pròpia desgràcia; i hauran de redescobrir-la reflectida en el comportament (inconscient?) de les generacions més joves per poder «pu-ri-fi-car-la». Un ascensor espatllat on han quedat tancats els tres personatges obre i tanca l'obra, com si fos impossible avançar o retrocedir sense resoldre abans l'intimíssim conflicte moral de cadascun. Un conflicte que trobarà o no un desllorigador possible només en la mesura que sigui reconegut com a conflicte, evidentment.

Hi ha a *Mala sang* una petita escena (la de la trobada al soterrani de l'edifici entre el professor universitari i la galerista) que potser passa una mica massa desaparcebuda respecte al conjunt de l'obra però que, personalment, crec que apunta un motiu temàtic que es repetirà amb la mateixa subtilitat però amb menys timidesa en obres posteriors de Plana. És una mena de pausa, d'oasi en el desert dels terrors personals, nascut de la possibilitat aquí encara molt breu, gairebé inconscient per part dels personatges, de superar la por i de satisfer el desig exterioritzant-los, simplement, a través de la conversa; com si el fet de compartir los, de «dia-

logar-los», fos l'arma necessària per matar-los. A *Petita mort* això es farà més evident i a *La dona incompleta* l'estranya obsessió del personatge del mafiós no crec que repongui a cap altra cosa que això. A *Mítica* (l'últim text que ha escrit David Plana) l'únic personatge que hi apareix no pot fer altra cosa que buscar aquest «oasi» interpel·lant directament els espectadors.

He rellegit, ara, *Mala sang*, i he tornat a riure, com la primera vegada, amb aquesta rialla còmplice i culpable («ha, ha; que bèstia això que estic llegint!») que només l'humor intel·ligent pot desvetllar. El sentit de l'humor agre, cruel, descarnat, que s'hi troba sembla que sigui l'únic to possible per fer passar tanta lucidesa salvatge. Val a dir que el mateix David Plana, en un text de presentació en l'edició de l'obra, ja reivindica la comèdia com el gènere teatral més actual.

«PETITA MORT»

Que, per culpa d'un malentès, un home en perfecte estat de salut rebí la notícia que té una malaltia terminal, ens col·loca altre cop en el terreny de la comèdia negra. És l'excusa argumental que David Plana fa servir a *Petita mort* per tal que els seus personatges hagin d'enfrontar-se ineluctablement a les seves pròpies obsessions i secretes frustracions. Un jove mecànic és víctima d'aquest macabre malentès quan, a l'hora d'anar a buscar els resultats d'una revisió mèdica rutinària, la metgessa que l'atén resulta ser una estudiant de psicologia que s'està examinant en la difícil tasca de comunicar als pacients una malaltia terminal. L'estudiant confon el mecànic amb un examinador exigent que es dedica a imitar les reaccions d'un malalt que no vol

reconèixer la seva malaltia. Aquest equívoc (un recurs ben propi del gènere) és explotat a fons per l'autor durant la primera part de l'obra i aconsegueix moments d'una comicitat extraordinària. A la segona part, però, David Plana dóna la volta a l'equívoc i, sense traïr en cap moment la versemblança i les convencions de la comèdia, porta el conflicte entre els dos personatges a un terreny molt més complex. La baixada als inferns personals que la notícia d'una mort pròxima ha provocat en el jove mecànic fa que l'aspirant a psicòloga opti per mantenir l'equívoc que ella mateixa ha causat. La falsedat de la situació possibilita un acostament sincer i profund entre els dos personatges. Retroblem aquell «oasi» catàrtic que ja s'apuntava en una breu escena de *Mala sang*. La mentida es converteix així en una porta d'accés a la veritat més pura. O, vist d'una altra manera, aparentment inversa, la plena consciència de les pròpies limitacions (la consciència de la mort en aquest cas) revela la falsedat, la relativitat de la moral en què ens havíem instal·lat i ens permet albirar altres opcions de vida.

«LA DONA INCOMPLETA»

El tema de l'assumpció de les pròpies limitacions, de la difícil convivència amb el sentiment d'insatisfacció permanent a què estem abocats, reapareix a poc a poc i molt subtilment en aquesta espècie de conte inquietant i terrorífic que és *La dona incompleta*. A poc a poc i de manera subtil perquè, de fet, *La dona incompleta* és una capsa de sorpreses, una espècie de nina russa d'històries que s'insereixen una dins l'altra amb una solució de continuïtat i de de-

pendència perfectes i que exploten a la segona part, en un deliri oníric que omple de sentit tot allò que en un principi ens havia semblat intranscendent. —

Aquí, David Plana troba una adequadíssima estructura dramàtica per, novament, sorprendre l'espectador i atrapar-lo en una espiral traïdora i implacable que el conduirà cap als racons més foscos i amagats de la condició humana sense que ni se n'adoni, sempre a través d'un registre fàcil, amable, divertit, aparentment poc perillós, que es manté sobretot durant tota la primera part de l'obra.

Però atenció!, perquè un dels dos personatges que apareixen en la primera escena (en el pròleg) és ja típicament davidplanià: un mafiós col·leccionista d'objectes i fetitxes que pertanyien a gent que s'ha «apropat a l'abisme i ha mirat a baix». Segur que entre aquests objectes hi deu haver la pedra de la nena de *Mala sang*, o el gat d'angora del vell professor de la mateixa obra, o la radiografia de cap del mecànic de *Petita mort...* I, pel que veiem, malgrat que la situació argumental que se'ns presenta en aquest pròleg s'inscriu de ple en un registre típicament reconeixedor, el del cinema negre més clàssic (l'amenaça davant l'impagament d'un deute), algunes preguntes que el mafiós fa a la seva víctima estan ja carregades de segones intencions, dramàticament parlant. Em permeto apuntar (de passada) la curiosa similitud temàtica que hi ha entre aquestes preguntes del mafiós de *La dona incompleta* i el diàleg entre un atracador i la seva víctima en l'escena central de l'obra *Morir*, de Sergi Belbel. La curiositat morbosa per saber què se sent a les portes de la mort i per comprovar de nou com aquesta mort imminent despulla l'individu de tota la seva falsa fortalesa i el converteix en el mirall més diàfan de l'estúpida, la por i la debilitat humanes; alhora que la cons-

ciència de la pròpia fi és el motor per a la voluntat de supervivència.

Però la sàvia estructura de *La dona incompleta* ens fa oblidar aviat el personatge del mafiós i ens porta, a partir de la primera escena, a focalitzar tota l'atenció cap a la víctima de l'ultimatum plantejat en el pròleg. Acompanyarem el personatge d'en Joan en el seu viatge de mentides i vans intents cada cop més desesperats per aconseguir els diners que li permetin pagar el seu deute. Mentides cada cop més flagrants, més patèticament inconsistents però també més divertides, més enginyoses, més emotives, més necessàries, més teatrals; mentides que s'encavalquen les unes amb les altres, que s'encadenen vertiginosament, malaltissament, fins a fer-se imprescindibles per poder continuar endavant. Un seguit de mentides que acaben configurant l'existència mateixa, que la condicionen i de les quals depèn la pròpia vida... (no calen comentaris sobre segones lectures). A l'oficina bancària, amb l'amic, amb la pròpia filla... en Joan esgota totes les possibilitats... I fi de la primera part.

El canvi estructural que es produeix en la segona part (una única escena dividida en accions successives) i també el títol mateix d'aquesta segona part, no només són una clau important de lectura per a la comprensió de l'obra, són també la «marca» d'un autor que escriu amb coneixement de causa, que coneix l'escenari i que construeix un text dramàtic amb un sentit de la teatralitat i del ritme evidents. A partir d'aquí, la cadena de mentides de la primera part esdevé una única espiral d'accions i situacions que arrossegarà un dels personatges i, de retruc, l'espectador (molt més que el simple lector, perquè aquest text s'ha escrit per a un escenari) cap a un irreal i vertiginós laberint de confusió, sensuali-

tat i salvatgeria amb una única sortida possible. Reapareix aquí amb més evidència que mai el tema de l'abisme, de la por de mirar al fons d'un mateix, de la insatisfacció, la frustració i els desigs amagats que es volen ignorar. Però amb un important cop d'efecte, un nou canvi d'enfocament: el desemmascarament del personatge autènticament «culpable», aquell que ha impedit que l'únic i veritable conflicte plantejat en el pròleg no s'hagi pogut resoldre encara. En l'epíleg acabarem de comprendre la utilitat d'aquest desemmascarament.

Una primera part, doncs, que amb el títol «El mentider» es contraposa a la segona part precisament per la seva aparença de realitat, mentre que la segona part, «La dona incompleta», que sembla demanar una atmosfera irreal i onírica, resulta ser, de fet, l'autèntica resolució del conflicte. Un joc d'intriga i de miralls entre veritats i mentides que David Plana administra magistralment per enfrontar-nos amb el tema de la hipocresia moral sense cap estridència filosòfica ni cap mena d'ostentació intel·lectual.

VERITAT I MENTIDA

Prenent la clàssica confusió pirandelliana entre realitat i ficció en el seu sentit més profund, del que ens parla David Plana és de la utilitat, de la necessitat de la imaginació i la ficció com una mena de lupa d'augment i com a remei catàrtic per a les pròpies frustracions (ben reals i ben reconeixibles, d'altra banda). Per al personatge del mafiós, l'interès dels objectes de la seva col·lecció consisteix no tant en la veritat de la història que cada objecte representa sinó en la història mateixa, en els seus detalls més escabrosos i en

la seva capacitat per acostar-lo als indrets més recòndits i foscos de l'ànima humana, il·luminant-los i fent-los entenedors. És la mateixa reacció que té l'amic d'en Joan a l'escena segona quan, tot i saber que la història de la roca de quars és mentida, malgrat la decepció i la irritació que sent per haver estat enganyat, continua necessitant conèixer més detalls de la història.

Per això, en Joan podrà saldar el seu deute, perquè la seva història colpeix i arriba a fons, fins a les últimes conseqüències, més enllà de la mateixa realitat. La seva dona incompleta, el personatge que el salvarà malgrat ella mateixa, ja no és la secretària d'una oficina bancària, és el mateix Gerard Ros, l'home inventat que ha donat versemblança a totes les seves mentides. La secretària, pobreta, és tan incompleta com ho som tots, i potser el seu únic error és no saber-ho, voler completar l'incompletable.

I és que allò que ens fa realment incomplets no és el buit que intuïm, sentim i arrosseguem (al qual estem abocats irremediablement), és l'estúpida i estèril necessitat de voler-lo omplir (amb la feina, amb la família, amb els diners, amb l'èxit social i professional...). Dient aquest buit, comunicant-lo, vestint-lo amb la nostra fantasia, reinventant-lo, el reconeixem i aprenem a conviure-hi. Vet aquí el secret d'aquest mafiós enigmàtic.

Tal com s'apuntava a *Mala sang* i a *Petita mort* és en el reconeixement, en l'assumpció i l'acceptació de la pròpia misèria i de les pròpies frustracions on els personatges de David Plana troben el petit oasi de pau que els permet «acabar» tranquils, una mica menys insatsfets. Encara que aquest reconeixement es produeixi únicament a través de la projecció d'un mateix en un pla imaginat, irreal, completament fals, però compartit i útil, al capdavall.

TOT ESPERANT L'ESCENARI

La dona incompleta pujarà aviat a l'escenari, pocs mesos després d'haver escrit aquest pròleg. Estic segur que serà llavors quan, amb la saviesa teatral de l'autor (que haurà participat directament del muntatge), del director, els actors i els escenògrafs que ja hi estan implicats, l'obra de David Plana s'explicarà, impactarà i emocionarà amb tota la seva força definitiva, encara més que com ja ho pot fer ara, damunt del paper. I segurament també llavors tindrem moltes ganes de llegir i de veure a l'escenari *Mítica*, l'última obra que ha escrit David Plana fins al moment. En tot cas, modestament us recomano que llegint *La dona incompleta* jugueu a ser-ne els primers espectadors, imaginant-la ja des d'ara damunt del vostre escenari ideal, que és també, em sembla, com s'ha escrit l'obra; amb ulls profundament teatrals.

TONI CASARES

Barcelona, gener de 2001

A la Dolors i a l'Anna, per la seva ajuda inestimable en la creació d'aquesta obra.

LA DONA INCOMPLETA

PERSONATGES

MAFIÓS, *uns cinquanta anys*

DIRECTORA, *uns cinquanta*

JOAN, *uns quaranta*

AMIC, *uns quaranta*

SECRETÀRIA, *uns trenta*

FILLA, *setze anys*

DOCTOR, *edat indeterminada*.

PRÒLEG

Nit. El MAFIÓS i en JOAN en un petit despatx ple d'objectes estranys. Hi ha molt poca llum i quan comença l'acció es poden intuir els dos personatges, però és impossible veure què fan.

MAFIÓS: Mor.

JOAN: No.

MAFIÓS: Què m'has de dir?

JOAN: Ho faré.

MAFIÓS: No m'ho crec.

JOAN: M'està fent mal.

MAFIÓS: Sí que em sap greu...

JOAN: Deixi'm.

MAFIÓS: No em parlis així. A mi no em parlis així.

JOAN: Quin dret té a...?

MAFIÓS: Però què dius? Quin dret?

JOAN: Tinc una filla...

MAFIÓS: I a mi què m'importa? (*Pausa.*)

JOAN: Ho faré. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Què m'has dit, abans?

JOAN: Què?

MAFIÓS: Abans.

JOAN: No ho sé.

MAFIÓS: Que no tenia dret? Jo? No tinc...

JOAN: Arg.

MAFIÓS: Faig mal?

JOAN: Molt.

MAFIÓS: I en què penses, en aquests moments? En la teva filla?

JOAN: En...

MAFIÓS: Déu?

JOAN: No...

MAFIÓS: En el cavallet de fusta que et va regalar ta mare quan vas fer sis anys?

JOAN: Jo...

MAFIÓS: Mor.

JOAN: No. Pagaré. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Pagaràs?

JOAN: Pagaré.

MAFIÓS: Què vol dir, això?

JOAN: Que... Ai!

MAFIÓS: Necessito saber què collons penses, ara, quan estàs a punt de morir... Dignes... Què penses?

JOAN: Penso en... el... dolor.

MAFIÓS: No m'ho crec. Penses en això?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Que curios.

JOAN: Em moro.

MAFIÓS: Pagaràs?

JOAN: Pagaré.

MAFIÓS: Demà passat?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: A les dotze de la nit?

JOAN: Sí. (*Pausa.*)

MAFIÓS: No vols morir?

JOAN: No.

MAFIÓS: Fa por?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Què et fa més por, la mort o el dolor físic?

JOAN: La mort.

MAFIÓS: M'ho imaginava.

Pausa. El MAFIÓS encén un llum. El despatx s'illumina una mica més. És una habitació petita i plena d'objectes estranys apilotats, els uns a sobre dels altres, sense cap ordre ni relació aparent. En un costat, un maniquí sense braços assegut en una cadira de rodes.

Seu un moment. Deus estar fet unã merda.

En JOAN seu en una vella butaca. El MAFIÓS, darrere d'una taula.

T'agrada, casa meva?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: La meva collecció?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: La trobes extravagant?

JOAN: No...

MAFIÓS: No?

JOAN: Sí. *(Pausa.)*

MAFIÓS: Saps què són? Objectes. Misteris. Fetitxes. En tinc prop de mil. Mil objectes. Una collecció magnífica, no trobes?

JOAN: Magnífica.

MAFIÓS: No de sants ni de cantants de rock. Parts de la vida de gent poc important, però que jo considero germans: homes i dones que han perdut el cap i s'han llençat a la destrucció, aventurers immorals, gent salvatge i bruta que em fascinen. Persones que s'han apropat a l'abisme i han mirat a baix. Saps què vull dir?

JOAN: Em sembla que sí. *(Pausa.)*

MAFIÓS: Què vull dir? *(Pausa.)*

JOAN: Assassins, violadors, lladres...

MAFIÓS: I més coses. Veus aquest ànec de ferro?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Era d'una nena encantadora. Deu anys. La van trobar en una platja fent coses lletges amb un parent massa proper. Ella estava contentíssima. Però ell, el molt imbècil, tenia remordiments o no volia anar a la presó o el que sigui, el cas és que es va llençar al mar amb la nena i una pedra. Tots tres lligats. Veus que està rovellat, l'ànec? És d'estar-se al fons del mar amb aquells dos. (*Pausa.*) Però és una història molt més llarga i plena de detalls que em tornen boig. Un dia te l'explicaré.

JOAN: Gràcies. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Si te'n surts, d'aquesta.

JOAN: Pagaré.

MAFIÓS: Demà passat?

JOAN: A les dotze de la nit.

MAFIÓS: T'esperaré aquí. Et regalo aquestes quaranta-vuit hores. Oi que sóc generós?

JOAN: Sí. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Saps què et faré si proves d'escapar-te, oi?

JOAN: Sí. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Eren cinc milions, oi? Ho dec tenir apuntat en algun paperot...

JOAN: Cinc milions.

MAFIÓS: Com ja t'he explicat, els diners no m'importen...

JOAN: Sí.

MAFIÓS: És una cosa molt més profunda...

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Ho sento aquí dintre. Necessito que em paguis, Joan... Només la idea que no em paguis aquest deute... em fa... com t'ho puc explicar... perdre la fe en... Em fa... una mena de... repugnància. M'entens?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Aconseguiràs aquests diners amb tan poc temps?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Vols tornar a ser un ésser humà, oi?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Doncs aconsegueix aquests cinc milions. (*Pausa.*)

JOAN: Sí.

FOSC

PRIMERA PART

EL MENTIDOR

ESCENA PRIMERA

Matí. Oficina bancària. La DIRECTORA, la SECRETÀRIA i en JOAN. A la SECRETÀRIA li falta un braç.

DIRECTORA: Joan, no vull que pensí que jo... que nosaltres, som una entitat que no escolta els seus clients. Estic segura que arribarem a un acord. Confia en mi?

JOAN: Sí.

DIRECTORA: És el primer pas. Si no hi ha confiança... Oi?

JOAN: És veritat.

DIRECTORA: Comencem: la banca d'estalvis és una entitat feta amb l'esforç de tothom. Gent com vostè, Joan, que ha cregut en nosaltres. Estem al seu servei i els agraïm el seu aprecí. Ho dic molt sincerament. Aquest és el secret de la relació que mantenim amb els nostres clients: el respecte.

JOAN: El respecte és molt important.

DIRECTORA: Estic molt contenta que hagi vingut a... dialogar.

JOAN: Gràcies.

DIRECTORA: Hem de resoldre el petit problema que tenim, Joan.

JOAN: Sí, jo...

DIRECTORA: No podem esperar més. El pas següent seria

molt desagradable per a nosaltres. Per sort, ha vingut a veure'ns i podrem arribar a un acord que ens...

JOAN: Un acord?

DIRECTORA: Pensi que ens podem quedar la seva casa...

JOAN: No, per favor.

DIRECTORA: Vostè ja no hi viu, oi?

JOAN: No. La meva filla...

DIRECTORA: La seva filla i la seva dona viuen allà?

JOAN: Sí, jo m'estic en una pensió. Estem separats.

DIRECTORA: Ho sento molt.

JOAN: No poden quedar-se la casa.

DIRECTORA: És clar que podem. Legalment, és nostra.

JOAN: Però...

DIRECTORA: Però... podem arribar a un acord. És clar que sí. Miri, li vull fer una proposta: eixugui la meitat del deute i...

JOAN: No puc pagar. (*Pausa.*)

DIRECTORA: No pot pagar?

JOAN: No, jo...

DIRECTORA: Vaja...

JOAN: No tinc res.

DIRECTORA: I què ha vingut a...?

JOAN: Necessito un crèdit. (*Paüsa.*)

DIRECTORA: Vostè no m'agrada, Joan. Sap per què? Perquè representa allò que més detesto: l'autocompassió, la feblesa, la manca de caràcter. La gent hem de guanyar-nos el nostre lloc cada dia, hem d'aferrar-nos al que tenim i lluitar per tenir més, més, arribar més amunt, tenir millor sou, ser més valorats i, perdoni que l'hi digui, més estimats. Si té poder, jo l'estimaré. Si es pixa a les calces i plora, jo li fotré un cop de peu a l'estómac. Així són les coses, Joan. (*Pausa.*) No ens pot pagar? No passa res, em

quedaré la seva casa. (*Pausa.*) Ara vagi-se'n, tenim feina.

(*Pausa.*) Què espera?

JOAN: Puc dir una cosa?

DIRECTORA: No. (*Pausa.*)

JOAN: Jo...

DIRECTORA: Què vol?

JOAN: Necessito diners. (*Pausa.*)

DIRECTORA: Vaja... I quan necessita, el senyor?

JOAN: Cinc milions.

DIRECTORA: No cal que digui res més. Encara no haurà arribat a l'hotel ja els tindrà ingressats al seu compte corrent. Encantada de servir-lo. És un plaer tenir clients com vostè. La feina es fa molt més... entretinguda. Estem a punt de quedar-nos el seu miserable apartament perquè no paga i el senyor té els nassos de demanar un crèdit de cinc milions. Però tu... què t'has pensat? Que no tens vergonya?

JOAN: Jo... ja no tinc res. Deixi'm els diners. (*Pausa.*)

DIRECTORA: A veure, t'ho explicaré d'una manera tan senzilla que fins i tot tu ho podràs entendre. L'única manera que tens de salvar la casa on viuen la teva filla i la teva exdona és pa-gar. Pagar els mesos d'hipoteca que ens deus i seguir pagant mes a mes, un bitllet a sobre l'altre. Aquesta és la solució: venir demà al matí amb els diners i posar-los al damunt d'aquesta taula. Com pots tenir la barra de demanar-nos un crèdit! És que no m'ho puc creure. Jo, a tu, no et deixo ni vint duros per agafar el metro. M'estàs fent venir mal de cap. (*Pausa.*) Què? Vols que cridi els de seguretat perquè et vinguin a treure? (*Pausa.*)

JOAN: Vostè no té fills?

DIRECTORA: Sí. En tinc tres. Guapíssims. I m'adoren.

JOAN: Així potser em pot entendre.

DIRECTORA: Segur que no. Millor que te'n vagis a fer el ploricó a un altre lloc.

JOAN: La meva filla s'està morint. *(Pausa.)*

DIRECTORA: Ho lamento molt. Però no crec que això canviï res.

JOAN: Té setze anys. Es diu Laura. *(Pausa.)*

DIRECTORA: I què li passa?

JOAN: Li queda mig any de vida. *(Pausa.)* Té una malaltia degenerativa molt... greu. Només n'hi ha dos o tres casos al món. Li van estar fent proves durant molt de temps però no aconseguien trobar-li res i... la setmana passada... ho van descobrir. Li van trobar... això. *(Pausa.)* Aquesta malaltia, pel que sembla, avança a tota velocitat, com una segadora, destrossant tot el que troba. Ara... està en una cadira de rodes. Té els dits dels peus totalment encarcerats, pobreta, i les dues cames sense sensibilitat i se li han tornat molt primes. Però la Laura és molt valenta. I molt guapa, tots els nois de la seva classe li van al darrere. Els professors ens diuen que té moltes possibilitats, és molt intel·ligent i treballadora... Vol ser veterinària perquè li agraden els gossos. Sobretot els cadells. No sé com s'ho fa però sempre en troba d'abandonats, pel carrer, i els porta a casa. Llavors la seva mare s'enfada i jo he de posar pau, convèncer la dona i... Ara que viuen soles, doncs, suposo que no en deu tenir cap, de cadell... *(Pausa.)* El metge diu que el mes que ve els braços li quedaran igual que les cames, escanyolits, insensibles, com... retorçats. S'aprimarà molt, perdrà memòria, s'assecarà com un paper deixat al sol i es morirà. *(Pausa.)* Però la Laura és molt optimista. Estava convençuda que jo aconseguiria els diners. *(Pausa llarga.)*

DIRECTORA: Per què necessita els cinc milions?

JOAN: La malaltia no és incurable però s'ha d'actuar a temps. Hi ha un metge als Estats Units que està treballant molt a fons sobre això. És el doctor... Ros. El doctor Gerard Ros. Encara no hi ha un cent per cent de possibilitats, però... jo voldria intentar-ho. I ella també. *(Pausa.)* Necessitem aquests diners per al viatge, l'operació i l'estada a l'hospital. *(Pausa.)* Des que la meva filla va agafar la malaltia em vaig quedar com... sense forces i sense ganes de fer res. Però ara m'he adonat que he de lluitar per salvar-li la vida. *(Pausa llarga.)*

DIRECTORA: Ho veu? Ara torna a agradar-me, Joan. Aquesta és la nostra gent. Persones que s'enfronten a les dificultats. Amb dignitat. Vostè està lluitant per la vida de la seva filla i... això és... emocionant. *(Pausa.)*

JOAN: Deixi'm els diners... *(Pausa.)* Només són... cinc milions.

DIRECTORA: Suposo que... he de fer-ho. *(Pausa.)*

DIRECTORA, a la SECRETÀRIA: Fes-li un taló.

JOAN: Gràcies, gràcies. Oh, gràcies... Vostè... vostè és una bona persona, vostè...

DIRECTORA: Tinc una reunió. He de marxar. Fes-li el taló.

Pausa. La SECRETÀRIA s'ha aixecat i mira en JOAN fixament.

SECRETÀRIA: No puc. *(Pausa.)*

DIRECTORA: No pots?

SECRETÀRIA: En concepte de què? Qui l'avalava? D'on sortiran aquests diners? Això és totalment irregular. Estic segura que no li agradaria gens que hi hagués una investigació i...

DIRECTORA: No, no, és clar que no. Però és que jo... no volia dir que...

SECRETÀRIA: L'avalava vostè, aquest senyor?

DIRECTORA: Jo?

SECRETÀRIA: No puc fer-li aquest taló.

JOAN: Però la meua filla s'està morint i...

SECRETÀRIA: No hi ha cap crèdit que es digui: «La malaltia de la filla. El primer any amb un zero per cent d'interessos». (*Pausa.*)

DIRECTORA: Tinc una reunió.

JOAN: Escolti, vostè ha dit que em donaria els diners.

DIRECTORA: Jo no he dit res.

JOAN: Sí que... Sí! Li ha dit a ella que em fes un taló i ella...

DIRECTORA: S'està equivocant, Joan. (*A la SECRETÀRIA:*) Jo t'he demanat que li fessis un taló a aquest home?

SECRETÀRIA: No, no m'ho ha dit.

DIRECTORA, *a la SECRETÀRIA:* Qui sóc jo?

SECRETÀRIA: La directora d'aquesta oficina.

DIRECTORA: Si jo t'hagués demanat que fessis un taló a aquest home...

SECRETÀRIA: L'hauria fet.

DIRECTORA, *a en* JOAN: Ho veu? (*Pausa.*) Tinc una reunió.

Demà el vull veure aquí amb els diners que ens deu...

SECRETÀRIA: ...o ens quedarem la teua casa. (*Pausa.*)

DIRECTORA, *a la SECRETÀRIA:* Estàs fent una molt bona feina. Estic segura que arribaràs molt amunt.

SECRETÀRIA: Gràcies.

DIRECTORA: Vindràs a dinar amb mi?

SECRETÀRIA: Sí senyora.

La DIRECTORA surt. Pausa.

JOAN: Per què m'has fet això?

SECRETÀRIA: La banca té unes normes i no les he fetes jo.

JOAN: La meva filla es diu Laura. Està molt malalta.

SECRETÀRIA: Tens problemes, oi?

JOAN: Per què m'has fet això?

SECRETÀRIA: Em caus malament.

JOAN: No em coneixes...

SECRETÀRIA: Té, et faré un regal. *(Li dóna una roca de quars que hi ha al damunt de la taula.)*

JOAN: Què és això?

SECRETÀRIA: Una roca de quars. Un símbol. No val res, però tu ets molt espavilat. Potser aconsegueixes que te'n donin cinc milions. *(Pausa.)*

JOAN: Que no tens compassió? *(Pausa.)*

SECRETÀRIA: Jo no tinc fills.

FOSC

ESCENA SEGONA

A la tarda, en un bar. L'AMIC i en JOAN.

AMIC: Torna a començar.

JOAN: Un vaixell de càrrega. Quinze quilos de cocaïna camuflats en roques de quars. La tripulació, molt inquieta. Només el capità sap que transporten droga, però tothom sospita. Hi ha molta tensió. Quan estan a punt d'arribar al port de Barcelona, un nano jove que fa el seu primer viatge, un tio que es fa dir «El Ros», pensa que hi ha

alguna cosa que no rutlla i decideix baixar a la bodega. Baixa. Obre la porta. No veu res. Està espantat. Treu una capsa de llumins i n'encén un. Se li apaga. N'encén un altre. Se li apaga. Es treu la samarreta, la xopa amb petroli i l'encén. Obre una caixa i hi troba les roques de quars. «Que estrany!», pensa. Buida una caixa però no hi ha res al fons. Agafa una roca, l'olora, la sacseja. La tira a terra i la pedra es trenca. Cocaïna. El Ros és molt viu, ha portat un sac i comença a omplir-lo de roques. Després es llençarà a l'aigua i arribarà nedant a port. Serà ric, feliç, podrà complir tots els seus somnis... Mentrestant, a la cabina, el capità també està inquiet. Amb els diners que traurà del carregament pensa deixar de navegar. Està fart de la vida al mar. I el capità no les té totes i baixa a la bodega a vigilar les seves roques de quars i arriba a baix i encén la llanterna i, de cop, s'adona que hi ha algú a dins. Obre la porta i veu la samarreta del Ros cremant a terra. Agafa una barra de ferro i entra: «Hola, nano!». El Ros omplint el sac de roques de quars amb regalet incorporat. El capità li fot hòstia al cap amb la barra de ferro. El nano cau a terra. Agafa una clau anglesa i colpeja el capità a l'estómac. Hòstia va i hòstia ve. Són dos tios durs i poden matar-se. La samarreta cremant al darrere. El capità aconsegueix agafar El Ros pel coll i li diu que li trençarà el cap. Ha vist massa coses, ha volgut fer el llest i ara el matarà. Llavors s'adonen que la bodega s'està incendiant. PÀNIC. Han de salvar la coca. Comencen a treballar junts per apagar el foc. Tots dos pensen en la mort. S'adonen que no sortiran d'allà, que tot s'ha acabat. I què fan? S'abracen. Ploren. Veuen arribar la mort i comencen a petonejar-se. Es posen calents, s'estiren a terra, es rebolquen entre les flames de la bodega. S'han ena-

morat. Volen salvar-se i consumir el seu amor. Agafen el sac amb les roques de quars i es llancen a l'aigua. I mentre la resta de la tripulació es va socarrimant al vaixell, el capità i El Ros, abraçats i fent-se petonets, s'enduen el sac de droga cap a la costa. (Pausa.)

AMIC: I on són, ara, aquests dos?

JOAN: No ho sé. El cas és... on ha anat a parar aquell quars enfarinat?

AMIC: I el capità i El Ros?

JOAN: Aquí. (En JOAN ensenya una roca de quars a l'AMIC.) No em demanis com ho he aconseguit. L'únic que et puc dir és que tinc més de vuit quilos de cocaïna guardats a la cuina de casa. Vols comprar-la? (Pausa.)

AMIC: Vuit quilos?

JOAN: Sí. (Pausa.)

AMIC: No t'ho puc comprar.

JOAN: Quant diries que val?

AMIC: No ho sé...

JOAN: Te la deixo per cinc milions.

AMIC: Cinc?

JOAN: Cinc milionets. (Pausa.) Però els necessito immediatament. Aquesta tarda mateix. Els tens? T'interessa? (Pausa llarga.)

AMIC: Sí.

JOAN: Bé.

AMIC: Ho farem. És un bon negoci.

JOAN: D'acord.

AMIC: Puc provar-la?

JOAN: Sí, aquesta tarda.

AMIC: Deixa'm veure això.

JOAN: No, ara no. Aquesta tarda portes els diners, ens trobem al port o en algun lloc així, et dono el sac amb les ro-

ques de quars i llavors podràs provar la coca. Només hauràs d'anar obrint les roques, com si fossin ostres amb perla assegurada. És un bon tracte. (*Pausa.*)

AMIC: Deixa'm obrir aquesta pedra.

JOAN: No. Aquesta no.

AMIC: Per què? (*Pausa llarga.*) És mentida.

JOAN: Eh?

AMIC: És... mentida!

JOAN: No...

AMIC: Has volgut estafar-me...

JOAN: No, jo no...

AMIC: Et penses que sóc imbècil, Joan? (*L'AMIC comença a apallissar en JOAN i, mentre ho fa, crida:*) M'has enganyat, malparit, m'has explicat una història que era mentida. No hi havia vaixell, ni carregament de quars amb cocaïna, ni El Ros baixant a la bodega i omplint el sac, ni el capità agafant la barra de ferro, ni les hòsties, la samarreta i el foc i ells dos provant d'apagar-lo i després adonant-se que moriran i abraçant-se i ... TOT era mentida. TOT. (*L'AMIC ha tret una navalla i la posa al coll d'en JOAN.*) Hauria de matar-te aquí mateix, obrir-te el cap com si fos una pedra de quars i treure'n la farina que hi deus tenir i esnifar-la, cabró. Et mataria, mentider, t'asseguro que ho faria i... si no ho faig, si no et rebento el cap aquí mateix, si no et tallo el coll i deixo que et dessagnis o et clavo la navalla i te la retorço al cor, si no ho faig, podrit estafador, només és... perquè... VULL QUE M'EXPLIQUIS ON VAN ANAR A PARAR AQUELLS DOS MARICONS!

FOSC

ESCENA TERCERA

Apartament. Vespre. La FILLA i en JOAN. Ella li està curant les ferides.

JOAN: Visc en una pensió molt barata. Hi estic bé. Però hi ha rates. No em fa res. Aquí també n'hi havia, abans, però no eren tan grosses. (*Pausa.*) M'estic a la pensió i hi estic bé. Hi ha poca gent, vells i gent pobra. Us trobo a faltar. M'assec al llit i penso, m'invento històries, però ara no em surten tan divertides com... És un llit d'aquells de ferro, saps, que grinyolen tant i que són incòmodes. Hi dormo bé. Però... a les nits sento sorolls. No de gent, no de rates, de... no te'n riguis, fantasmes. Jo no hi crec, en això, ja ho saps, però en sento. No tinc ni idea de qui deuen ser o què volen. Potser és algú que es va morir en aquella habitació. (*Pausa.*) A vegades tinc una mica de por. No te'n riguis. Necessito diners. (*Pausa.*)

FILLA: No en tinc.

JOAN: Els podries demanar a la mare...

FILLA: No. (*Pausa.*)

JOAN: No deus pensar mai en mi, oi?

FILLA: No gaire. (*Pausa.*)

JOAN: M'han apallissat.

FILLA: Ja ho veig.

JOAN: Skin-heads. Malparits. (*Pausa.*) Sóc molt desgraciat, nena.

FILLA: Tinc deu mil pessetes. Agafa-les. Ara te n'has d'anar.
La mare podria despertar-se.

JOAN: En necessito molts més.

FILLA: És l'únic que tinc.

JOAN: No m'estimes?

FILLA: Al front sempre hi surt molta sang. T'hi posaré un esparadrap.

JOAN: Espero que tot et vagi molt bé, nena. Quin curs estàs fent?

FILLA: Quart.

JOAN: Saps que haureu de marxar d'aquí?

FILLA: Sí.

JOAN: Ho sento tant... (*Pausa.*)

FILLA: Vinga, te n'has d'anar.

JOAN: Segur que tots els nois et van al darrere.

FILLA: Sí, tots.

JOAN: Ets molt guapa.

FILLA: Agafa les deu mil. No puc fer res més.

JOAN: Segur que la mare no et deixa tenir cap gos.

FILLA: Sí, en tinc un. Un cadell.

JOAN: Ah sí? Així ja no em necessites per a res. (*Pausa.*) Tot ho faig per tu. Ho he donat tot perquè fossis feliç.

FILLA: No. Això no. No! És una mentida fastigosa, pare. Tu no has fet res per mi. Res. No m'has ajudat ni m'ajudaràs en res. Tu només penses en el teu pòquer i els teus deutes i la teva merda. Què has vingut a fer? A demanar diners? Ho trobo miserable. (*Pausa.*) No hi penso, en tu. Mai. No hi vull pensar. Des que has marxat he tornat a estar tranquil·la. Estic de collons, sense tu. No vinguis a empenyar-me ara i dir-me que tu has fet no sé què per mi. Posat l'esparadrap i fot el camp, pare. (*Pausa.*)

JOAN: Estic malalt.

FILLA: T'han fotut una pallissa perquè sembles un indigent.

JOAN: Vols que t'expliqui una història?

FILLA: No.

JOAN: D'en Gerard Ros, el teu heroi, te'n recordes?

FILLA: Me'n vaig a dormir.

JOAN: En Gerard Ros està malalt, és al carrer, sagnant, espera que torni el seu amor, la seva nena, i faci fora els fantasmes que s'han instal·lat a casa seva...

FILLA: Abans t'inventaves històries més divertides.

JOAN: M'estic morint, filla.

FILLA: Deixa'm. (Pausa.)

JOAN: Em queda mig any de vida.

FILLA: No m'ho crec.

JOAN: M'han estat fent proves durant setmanes però no em trobaven res. Al final ho han descobert. (Pausa.) Tinc una malaltia degenerativa molt estranya. N'hi ha pocs casos... Ara... ja em costa moure els dits dels peus. Els tinc com... encarcerats. El metge m'ha dit que potser aviat hauré d'anar amb cadira de rodes. Després, els braços. M'aprimaré, perdre la memòria, m'assecaré com un paper al sol i em moriré. (Pausa.)

FILLA: No... m'ho... crec.

JOAN: Vols que em mori?

FILLA: Com es diu la malaltia?

JOAN: No ho sé... M'ho han dit però... no ho recordo. Té un nom estrany. (Pausa.)

FILLA: És veritat... això?

JOAN: Sí. (Pausa llarga.)

FILLA: Què se suposa que he de fer? Posar-me a plorar? No en tinc ganes. No sento res. Potser aquest «res» ja és alguna cosa... (Pausa.) No m'has donat una bona vida, pare. M'has donat una puta merda de vida. Però suposo que això no és motiu per deixar-te sol. Ni els deutes ni la misèria que ens feies viure. Potser no t'haviem d'haver fet fora de casa ni enviar-te en aquesta pensió dels fantasmes. Hauria estat millor fer-te explotar el cap amb un tret de

pistola. Més just. No ho estic dient amb rancúnia. Tu t'estàs morint i parlo sense pensar, amb tota l'emoció que puc i que em provoca la notícia, de filla a pare, per primer cop a la vida. Veus? Ara que he dit aquesta frase, «de filla a pare», sí que he sentit alguna cosa que deu ser un sentiment, suposo. Un calfred a les mans i una respiració aturada a mitja respiració. És això, un sentiment, pare? Explica-m'ho. Parla'm. Ajuda'm. És això? (Pausa.) Jo... tots aquests... anys... (Pausa.) jo... volia... fer... (Pausa.) això: plo... rar. (Pausa.)

JOAN: Me'n vaig.

FILLA: No te'n vagis. (Pausa.)

JOAN: És mentida. (Pausa.) T'he dit una mentida. No sé per què ho he fet. Ho sento. Et demano perdó. No em perdones? (Pausa.)

FILLA: És mentida?

JOAN: Sí. Ni aniré en cadira de rodes ni m'aprimaré ni res. No sé com se m'ha acudit. (Pausa.) Ja me'n vaig. (Pausa.) Només faig que fer-te mal. (Pausa.) Diques alguna cosa, per favor... (Pausa.) Estic espantat. Dec molts diners i si no pago em mataran. Això sí que és veritat. (Pausa.) Perdó. (Pausa.) Vols que me'n vagi? (Pausa.) Ai... En Gerard Ros, després de la seva última malifeta s'allunya del lloc dels fets amb pas... (Pausa llarga.) Sóc un miserable.

FILLA: Sí.

FOSC

ESCENA QUARTA

La nit. Consulta d'un metge. En JÒAN està regirant els calaixos i arriba el DOCTOR. Du un maletí a la mà.

DOCTOR: Per què has escollit la meva consulta? Aquí no hi trobaràs res.

JOAN: No es mogui o el mataré.

DOCTOR: Au, vinga. Vas totalment desarmat.

JOAN: Tinc una pistola a la butxaca.

DOCTOR: Tots els diners són al meu apartament, ho sento.

A la cartera en tinc unes quinze mil. Queda-te-les. I no em facis malbé res més, per favor.

JOAN: Vull el maletí. *(Pausa.)*

DOCTOR: Aquest? No hi ha res que et pugui interessar.

JOAN: El vull, hòstia. No tinc cap arma, però li puc deixar la consulta molt pitjor del que està i puc escanyar-lo perquè les coses m'estan anant molt malament i tinc la sang molt alterada.

DOCTOR: No et servirà de res el maletí i a mi em faràs anar malament...

JOAN: El maletí!

El DOCTOR li dona el maletí.

DOCTOR: Obre'l. Ja veuràs com no hi ha res que...

JOAN: Me l'enduré.

DOCTOR: Per favor...

JOAN: Sóc molt desgraciat i molt miserable, doctor. *(Pausa.)*

DOCTOR: T'entenc. *(Pausa.)* Et puc donar aquests diners. Agafa'ls.

JOAN: En necessito molts més.

DOCTOR: No et puc ajudar. *(Pausa.)*

JOAN: És tan difícil, sortir... d'aquest... lloc... *(Pausa.)*

DOCTOR: Com et dius? *(Pausa.)*

JOAN: Gerard Ros.

DOCTOR: Gerard. Mira, t'ensenyaré el que hi ha al maletí.

(El DOCTOR obre el maletí i hi ha un braç ortopèdic. El treu i l'ensinya a en JOAN.) Està espatllat. Ho veus? S'ha de portar al mecànic. *(Pausa.)*

JOAN: Me l'enduré.

DOCTOR: No val res.

JOAN: És igual. Em servirà...

DOCTOR: Hi ha una persona que el necessita. Que no tens...?

JOAN: Jo també el necessito.

DOCTOR: Per què? *(Pausa.)*

JOAN: Potser me'n donen... milions. *(En JOAN surt amb el braç ortopèdic.)*

FOSC

SEGONA PART

LA DONA INCOMPLETA

ESCENA ÚNICA

PRIMERA ACCIÓ

La SECRETÀRIA, amb dos braços, s'està acabant de cordar la cremallera de la faldilla. Ho fa amb certes dificultats. Quan ho ha aconseguit es mira el braç, orgullosa.

SEGONA ACCIÓ

La SECRETÀRIA, ara, és a l'oficina bancària. Darrere de la taula hi ha la DIRECTORA i, en una cadira, en JOAN. Els personatges estan en una posició semblant a la primera escena de la primera part. La DIRECTORA i en JOAN estan parlant. Mouen els braços i gesticulen però no se sent què diuen.

SECRETÀRIA: No sento res. (*Pausa.*)

DIRECTORA: Què dius?

SECRETÀRIA: Perdó. És que no hi sentia...

DIRECTORA: Seu. (*A la SECRETÀRIA:*) Què et sembla? Ha portat els diners o no, en Joan?

SECRETÀRIA: No els ha portat.

DIRECTORA: Què he de fer?

SECRETÀRIA: Aquesta tarda aniré a veure la seva dona i la seva filla. A donar-los la mala notícia. (*Pausa.*)

JOAN: No he pogut trobar els diners.

DIRECTORA: Ai, com t'ho puc explicar, Joan. No et puc perdonar el deute. No puc. Com està la teva filla?

JOAN: Malament.

DIRECTORA: Estic destrossada.

JOAN: Gràcies.

DIRECTORA: Però, en fi. No ho puc evitar. Oi que m'entens?

JOAN: Perfectament.

DIRECTORA: Dóna gust, parlar amb tu. Ets miserable però lúcid.

JOAN: Moltes gràcies.

DIRECTORA: Saps? Ella, la meva secretària, té una teoria. Diu que la teva filla està perfectament i que no li passa res. Que la malaltia és una història que et vas inventar per fer-nos llàstima i que et féssim el crèdit. Que tens deutes de joc. És veritat, això? (*Pausa.*)

JOAN: Sí. És veritat.

DIRECTORA: A mi vas aconseguir enganyar-me. Però a ella...

JOAN: Ella és molt intel·ligent.

DIRECTORA: Molt. (*Pausa.*) Vinga, mira-te-la bé. M'estranya que no te n'hagis adonat. Que no hagis fet cap comentari.

JOAN: Perdó?

DIRECTORA: Avui és un dia molt especial per a nosaltres. Estem molt contentes.

JOAN: Ah.

DIRECTORA: Mira-la a ella. No ho veus?

Pausa. En JOAN mira la SECRETÀRIA i ella el saluda amb el braç ortopèdic.

JOAN: Té... dos braços!

DIRECTORA: Sí, senyor. Què et sembla? Ahir l'hi van posar. Vols brindar amb nosaltres? Et convidem. Hem portat una ampolla de cava. (*La DIRECTORA treu una ampolla de cava.*) Una pròtesi neural, Joan. Admiro aquesta dona. M'està ensenyant moltes coses. I tu també en podries aprendre. De la seva constància, del seu esforç. No estava contenta amb ella mateixa i ha lluitat per canviar-se. Tu estàs content sent com ets?

JOAN: No.

DIRECTORA: Doncs mira-la a ella. Ha fet alguna cosa per canviar-se. S'ha completat.

JOAN, a la SECRETÀRIA: La felicito.

SECRETÀRIA: Gràcies, Joan. Espero que no estiguis enfadat amb mi.

JOAN: De cap manera. És la seva feina.

DIRECTORA: Oi que sembla de veritat? Ensenya-l'hi, nena.

La SECRETÀRIA s'apropa a en JOAN i li mostra el braç.

Una pròtesi neural.

JOAN: Oh.

SECRETÀRIA: Tinc el braç connectat al cap. Li envio els estímuls des d'una cèl·lula del meu cervell.

DIRECTORA: La ciència moderna, Joan. Veus com tot és possible?

SECRETÀRIA: Gairebé tot té recanvi.

DIRECTORA: Tu hauries de fer el mateix.

SECRETÀRIA: Sí.

DIRECTORA: Completar-te.

SECRETÀRIA: Com jo.

DIRECTORA: Entens el que et vull dir? Estic parlant metafòricament.

JOAN: Sí, sí.

DIRECTORA: Tots som incomplets, a la nostra manera. Tu sobretot.

SECRETÀRIA: Fes alguna cosa per trobar el que et falta.

DIRECTORA: Integra't. (*La DIRECTORA va per obrir el cava.*)

SECRETÀRIA: M'ho deixa fer a mi?

DIRECTORA: És clar que sí, guapa.

La SECRETÀRIA comença a obrir el cava, amb dificultats.

Mira-la que contenta que està, amb el seu braç. (*Pausa.*)
És el premi per a les persones que s'autoexigeixen. Aplica-t'ho.

JOAN: Ho faré.

SECRETÀRIA: Encara em falta una mica de força, però...

JOAN: És normal.

La SECRETÀRIA obre l'ampolla.

DIRECTORA: Bravo.

JOAN: Molt bé.

DIRECTORA: Feia més de deu anys que no tenia braç, Joan.

Te n'adones? Superació dels handicaps. No conformar-se amb el que ens donen. Lluita, esforç, ambició.

JOAN: Ho entenc.

SECRETÀRIA: Puc fer qualsevol moviment. Però em falta pràctica.

DIRECTORA: Un brindis.

SECRETÀRIA: Per...

DIRECTORA: Per tu, estimada. Pel teu futur brillantíssim. Estic segura que ara ja tens el que et faltava per arribar al capdamunt.

Tots tres personatges beuen. Paüsa. La SECRETÀRIA agafa un marc amb una fotografia que hi ha damunt de la taula.

DIRECTORA: Els meus fills, Joan.

SECRETÀRIA: Són guapíssims.

DIRECTORA: M'adoren.

SECRETÀRIA: Sí. La veneren.

DIRECTORA: També m'ho he hagut de guanyar. (A la SECRETÀRIA:) Ensenya-li els meus fills.

La SECRETÀRIA aixeca el marc de fotografies i el llença a terra amb força. Pausa tensa.

Què has...?

SECRETÀRIA: Oh, perdó, no sé què...

La SECRETÀRIA s'ajup a collir els vidres. Ho fa amb el braç dret. L'altre el deixa al costat, com mort. La DIRECTORA s'ajup a collir vidres. En JOAN es queda assegut.

DIRECTORA: La fotografia... s'ha fet malbé.

SECRETÀRIA: Ho sento molt, de veritat, no sé què m'ha passat. Oh!

JOAN: Quina llàstima. La fotografia s'ha fet malbé.

DIRECTORA: Deixa-ho estar. Ho netejaran.

SECRETÀRIA: Escolta...

DIRECTORA: Però... què t'ha passat?
JOAN: Sí, que estrany...
SECRETÀRIA: No ho sé... ha estat...
DIRECTORA: Hauràs d'agafar-te una setmana de vacances.
Estàs nerviosa.
SECRETÀRIA: No estic nerviosa.
DIRECTORA: Sí que ho estàs.
JOAN: Una mica nerviosa sí que... *(Pausa.)*
SECRETÀRIA: No sé per què...
JOAN: Per què ho ha fet?
SECRETÀRIA: Jo...
DIRECTORA: Contractarem algú perquè faci la teva feina,
necessites unes vacances.
SECRETÀRIA: No vull agafar vacances. No vull perdre el
meu lloc aquí. M'ha costat molt.
DIRECTORA: Has llençat la fotografia amb els meus fills.
JOAN: Sí, això no està gens bé.
DIRECTORA: Tu saps el que signifiquen els meus fills...
JOAN: Els seus fills que l'adoren...
DIRECTORA: No entenc per què ho has fet.
JOAN: Jo tampoc.
SECRETÀRIA, a en JOAN: Tu calla! *(Pausa.)*
DIRECTORA: Vés-te'n una setmana. Ningú no et prendrà
el lloc.
SECRETÀRIA: M'ha costat molt arribar aquí...
DIRECTORA: Tranquil·la. Només et dic que...
SECRETÀRIA: No vull que ningú em faci fora.
DIRECTORA: No t'estic...
SECRETÀRIA: Ho he fet sense voler.
JOAN: Home, l'has llençada amb una força que...
DIRECTORA: L'has llençada amb ràbia, nena. Això està cla-
ríssim. *(Pausa.)*

SECRETÀRIA: No he estat jo.
DIRECTORA: Ah no?
JOAN: No? (Pausa.)
SECRETÀRIA: Ha estat... ell.
DIRECTORA: Qui?
SECRETÀRIA: El meu braç.
JOAN: Ah. Així s'explica tot. (Pausa.)
DIRECTORA, a la SECRETÀRIA: Vés-te'n.
SECRETÀRIA: No, per favor, no em facis fora.
DIRECTORA: No t'estic fent fora.
JOAN: Només són unes vacances.
SECRETÀRIA: No!!!

De cop, la SECRETÀRIA agafa el coll de la DIRECTORA amb la mà esquerra. Li estreny amb força. En JOAN es queda assegut al seu lloc sense moure's gens, mirant l'acció.

DIRECTORA: Què...?
SECRETÀRIA: No...
DIRECTORA: Deixa'm...
SECRETÀRIA: Jo...
DIRECTORA: M'estàs...
SECRETÀRIA: No vull...
DIRECTORA: M'ofego...
SECRETÀRIA: Perdó.
DIRECTORA: Per favor...
SECRETÀRIA: És que...
DIRECTORA: Argggg...
SECRETÀRIA: Per favor...
DIRECTORA: Em... mataràs.
SECRETÀRIA: No...

En JOAN agafa l'obrecartes que hi ha damunt de la taula i el dóna a la DIRECTORA. Ella el clava a la SECRETÀRIA i aquesta la deixa anar.

SECRETÀRIA: M'has fet mal.

DIRECTORA: Tinc una reunió. Quan torni no et vull veure aquí.

SECRETÀRIA: Ha estat... ell.

La DIRECTORA surt d'escena. Pausa.

SECRETÀRIA: No sé què em passa...

En JOAN s'apropa a la SECRETÀRIA i li parla a l'orella.

JOAN: Tens problemes, oi?

SECRETÀRIA: Què?

JOAN: Tu també em caus malament.

SECRETÀRIA: Qui ets?

JOAN: T'he fet un regal... Espero que t'agradi. *(En JOAN surt d'escena.)*

TERCERA ACCIÓ

La SECRETÀRIA es mira estranyada el braç ortopèdic. Es toca la cara i el coll. S'estreny el coll.

QUARTA ACCIÓ

La SECRETÀRIA és a la consulta del DOCTOR. El DOCTOR ha aparegut al seu costat i ella li mostra el braç.

DOCTOR: No pot ser.

SECRETÀRIA: Aquest matí, a l'oficina...

DOCTOR: Tu li envies les ordres.

SECRETÀRIA: Jo no volia i ell...

DOCTOR: Estàs nerviosa.

SECRETÀRIA: NO ESTIC NERVIOSA!

DOCTOR: Mou els dits.

SECRETÀRIA: No puc.

DOCTOR: Mou-los.

SECRETÀRIA: Em fa mal.

DOCTOR: Et fa...

SECRETÀRIA: No és dolor és...

DOCTOR: Què?

SECRETÀRIA: Una sensació... Ho sento a l'interior de les cuixes i darrere la nuca. Com una tibantor.

DOCTOR: És una pròtesi neural. Tu li ordenes tots els moviments. Ell no farà res que no vulguis.

SECRETÀRIA: Li juro que, aquest matí, a l'oficina, jo no volia.

DOCTOR: T'hi has d'acostumar. Només és això. Tranquil·litza't.

SECRETÀRIA: Puc perdre la feina.

DOCTOR: Aquest braç ha de servir per ajudar-te. Per fer-te millor. És una decisió que vas prendre tu. Ara tens dos braços. Només és això. No pateixis.

SECRETÀRIA: He trencat la fotografia dels seus fills i després la volia escanyar.

DOCTOR: Fes unes vacances.

SECRETÀRIA: No vull fer vacances. Si me'n vaig em substituiran. Perdré la feina. Hi ha centenars de noies que esperen aquest lloc. És massa important. No puc, no puc.

DOCTOR: Què ha passat?

SECRETÀRIA: Ell, el meu braç, el braç ortopèdic que vostè em va posar ahir, fa moviments que jo no controlo.

DOCTOR: Això és impossible.

SECRETÀRIA: L'hi juro. Va ser ell.

Entra en JOAN i es queda mirant l'acció.

DOCTOR: Hola, Joan.

JOAN: Hola.

DOCTOR: Estic amb una pacient. Pots esperar?

JOAN: És clar.

DOCTOR: Entra.

En JOAN s'hi acosta. La SECRETÀRIA el veu.

JOAN: Hola.

SECRETÀRIA: Què?

DOCTOR: Us coneixeu?

JOAN: Sí.

SECRETÀRIA: Què hi fas, tu, aquí?

DOCTOR: És amic meu. De tota la vida. Hem quedat per anar a sopar, avui. No et fa res, oi?

SECRETÀRIA: És amic seu?

DOCTOR: Un gran amic. Oi, Joan?

JOAN: De tota la vida. Com va el braç?

SECRETÀRIA: Bé, jo...

DOCTOR: No et fa res, oi, que s'estigui aquí?

SECRETÀRIA: No, jo...

DOCTOR: Seu, Joan. De seguida acabo.

SECRETÀRIA: No entenc què passa...

DOCTOR: No entens què passa?

SECRETÀRIA: No, jo... *(Pausa.)*

DOCTOR, *a en* JOAN: L'hi explico?

JOAN: Sí. Fes-ho. (*Pausa.*)

DOCTOR: El teu braç et parla. Escolta'l. Et diu coses importants. No el sents? Saps què diu?

SECRETÀRIA: No, jo no...

DOCTOR: «Acció, acció, acció, acció, no una acció sinó totes les accions, tots els moviments, sentir el tacte de totes les coses, entrar a tots els forats. Esgarrapar. Estripar. Acariciar. Colpejar. Ho vull fer tot. Ara mateix. Fes-me servir, fes-me sentir totes les sensacions. Ara mateix.» (*Pausa.*) Això és el que vol dir-te quan fa que se t'estiri la pell d'entre les cuixes i darrere el clatell. (*Pausa.*)

SECRETÀRIA: Però jo no vull...

DOCTOR: No vols?

SECRETÀRIA: No.

DOCTOR: T'has de posar d'acord amb ell. (*Pausa.*)

JOAN: Aquest és el meu regal.

DOCTOR: No era això, el que buscaves? (*Pausa.*)

SECRETÀRIA, *a en* JOAN: Qui ets, tu?

JOAN: Jo? Qui sóc jo? Que no et recordes de mi? Ens hem vist aquest matí, al banc... Sóc en Joan, et dec diners, et quedaràs amb la meva casa.

DOCTOR: Aquí tens el teu braç mecànic. Educa'l. Serveix-lo. Ensenya-li el que està bé i el que està malament. Te'l donem perquè el facis servir. Perquè et completi.

JOAN: No era això, el que buscaves?

SECRETÀRIA: Sí...

DOCTOR: Doncs ja ho tens. Anem, Joan?

JOAN: Anem.

DOCTOR: Marxem a sopar. Com dos vells amics. Si vols pots quedar-te una estona més, aquí. Tu i ell, tots dos sols, en la intimitat.

JOAN: No estàs contenta?

Els dos homes surten.

CINQUENA ACCIÓ

La SECRETÀRIA s'acaricia amb el braç ortopèdic. Es toca el sexe.

SISENA ACCIÓ

La SECRETÀRIA és a casa de la FILLA. Ella és al seu costat i l'està mirant. Ella deixa de tocar-se. Li allarga la mà per encaixar amb la noia. Ella fa un gest de fàstic i no li dóna la mà.

SECRETÀRIA: Hola.

FILLA: Què vol?

SECRETÀRIA: Parlar amb tu.

FILLA: Sé qui és.

SECRETÀRIA: He vingut a prendre't tot el que tens.

FILLA: Ja ho sé.

SECRETÀRIA: La casa on viviu tu i la teva mare. Aquesta casa.

FILLA: Sí.

SECRETÀRIA: He vingut a fer-te'n fora.

FILLA: No m'importa.

SECRETÀRIA: Puc entrar?

FILLA: Com vulgui.

La SECRETÀRIA fa dues passes i veu en JOAN que està estirat en un sofà, dormint.

SECRETÀRIA: Què hi fa, aquí?

FILLA: És el meu pare. Ha vingut a veure'm.

SECRETÀRIA: Ell...

FILLA: Què vol?

SECRETÀRIA: Tot és culpa seva. Deu diners al banc i no ens paga. Per això he vingut.

La FILLA s'asseu al sofà al costat del seu pare i l'acaricia.

FILLA: Ell?

SECRETÀRIA: Sí. L'odio. És un miserable.

FILLA: Ell ho ha donat tot perquè jo fos feliç.

SECRETÀRIA: No, és un pobre diable, un jugador trampós que té un deute de cinc milions i que no sap com pagar-lo. Està acorralat. Només sap fer que explicar mentides, inventar-se històries, això és l'únic que sap fer. No puc suportar la gent com ell. Ell t'ha donat una merda de vida. T'ha fet desgraciada, que no ho veus? Per culpa seva ara haureu de deixar aquesta casa. Tu i la teva mare. Haureu d'anar a dormir en un caixer automàtic. T'agrada, la idea? L'hauries de maleir per haver-te engendrat. Tan intel·ligent com ets, hauries pogut tenir una vida molt millor que aquesta, t'ho asseguro. Si haguessis estat filla meva...

FILLA: No sóc filla seva. Per sort.

Pausa. En JOAN es desperta, però no diu res. Només acaricia la mà de la seva filla.

FILLA: El meu pare ho ha donat tot per mi. L'estimo. M'és igual que perdem la casa. M'és igual tot. Sempre estic pensant en ell. Constantment. En les històries que m'ex-

plicava quan era petita, en tot el que jo li dec. Ell és el meu heroi. Des que va marxar d'aquí cada dia em trobo pitjor. Estic perduda. M'agradaria anar a viure amb ell, tots dos sols, a la seva pensió barata. Asseure'm al seu llit de ferro i escoltar-lo i estimar-lo.

SECRETÀRIA: No.

FILLA: No què?

SECRETÀRIA: És un ésser menyspreable, ple de deutes, covard, egoista...

FILLA: És l'únic que em pot salvar.

SECRETÀRIA: Salvar de què?

FILLA: Estic a punt de morir. Tinc una malaltia degenerativa molt greu. Em costa moure'm. Aviat hauré d'anar amb cadira de rodes. M'aprimaré, m'assecaré com un paper deixat al sol i em moriré.

SECRETÀRIA: Això no és veritat. És una història que es va inventar ell perquè li deixéssim diners. Necessitava cinc milions i volia que nosaltres li féssim un préstec. Però li vaig descobrir la trampa.

FILLA: Però no m'importa morir. Al seu costat. El meu amor, la meva vida.

SECRETÀRIA: No entenc res. (*Pausa.*)

JOAN: Hola, secretària.

SECRETÀRIA: Què em passa?

JOAN: No era això, el que volies? Ara ja ho tens tot. Ja pots arribar al capdamunt.

SECRETÀRIA: No, jo...

JOAN: No és això, el que vols? Arribar a...

SECRETÀRIA: És això?

JOAN: Ja ho saps, que no és això, el que vols.

SECRETÀRIA: Què vull?

JOAN: T'ho haig de dir jo?

SECRETÀRIA: Sí, digue-m'ho. (*Pausa.*)

JOAN: Vols... sentir el tacte de totes les coses, entrar en tots els forats. Esgarrapar, estripar, acariciar.

SECRETÀRIA: Vull això?

JOAN: Ja ho crec que sí.

SECRETÀRIA: I tu, com ho saps?

JOAN: Jo ho sé tot de tu.

SECRETÀRIA: No em trobo bé.

JOAN: Sé fins i tot què estàs pensant ara mateix. El que voldries fer.

SECRETÀRIA: Què vull fer?

JOAN: Vols tocar-la a ella. (*Pausa.*)

SECRETÀRIA: A ella?

JOAN: A la meva filla. (*Pausa.*)

SECRETÀRIA: Ho vull?

JOAN: Sí.

SECRETÀRIA: Per què?

JOAN: Saps perfectament per què ho vols. No cal que t'ho digui. (*Pausa.*)

SECRETÀRIA: Sí que ho vull.

JOAN: Fes-ho. Toca-li les cames.

La SECRETÀRIA s'acosta a la FILLA i li toca les cames. Ella es deixa fer, mirant de tant en tant el seu pare, amb complicitat.

JOAN: Veus com t'agrada?

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: Deixa't portar. No pensis. Acció, acció, acció, acció... Vols tocar els seus cabells? Saber quin tacte tenen? (*Pausa.*)

SECRETÀRIA: Sí, ho vull.

JOAN: Toca'ls.

La SECRETÀRIA li toca els cabells.

JOAN: T'agrada, aquest tacte?

SECRETÀRIA: M'agrada.

JOAN: Toca-li el coll.

SECRETÀRIA: Vull tocar-li el coll.

JOAN: Fes-ho.

La SECRETÀRIA li acaricia el coll.

JOAN: Què faries ara?

SECRETÀRIA: No, jo...

JOAN: Ho saps?

SECRETÀRIA: No vull dir-ho...

JOAN: Digue-ho.

SECRETÀRIA: No puc.

JOAN: Què li faries?

SECRETÀRIA: Ara li...

JOAN: Ara et...

SECRETÀRIA: Ara et faria mal.

La SECRETÀRIA estreny el coll de la FILLA. L'està ofegant.

JOAN: T'obriria...

SECRETÀRIA: T'obriria la panxa com si fos una bossa de plàstic i entraria dins teu i et remenaria tot l'interior i faria malbé tot el que trobés. Penetraria el teu cos amb el meu braç. T'estiraria els budells i els trauria aquí fora, els posaria al damunt d'aquesta taula com si fossin els bu-

dells d'una truja posats a assecar al sol per fer-ne embotits. T'aniria trossejant, tota tu, el cervell, els ulls, les galtes, els pulmons, les venes i ho aniria posant aquí, una cosa al costat de l'altra, i quan hauria acabat et miraria tal com ets, buida de tot, ulls-i-llengua-i-cervellet meu. (Pausa.)

JOAN: Així m'agrada. Com et sents? (Pausa.)

SECRETÀRIA: Completa.

En JOAN surt d'escena.

SETENA ACCIÓ

La SECRETÀRIA escanyant la FILLA. A poc a poc la SECRETÀRIA afluixa la pressió. La FILLA es gira.

FILLA: Jo també vull fer-te un regal.

La FILLA besa la SECRETÀRIA a la boca i se'n va. La SECRETÀRIA es tapa la boca amb la mà.

VUITENA ACCIÓ

La SECRETÀRIA és al bar. Assegut en un tamboret, hi ha l'AMIC. Al fons, asseguda d'esquena i en penombra, la DIRECTORA.

SECRETÀRIA: On sóc?

AMIC: En un bar.

SECRETÀRIA: Tu, qui ets?

AMIC: Em dic Gerard Ros.

SECRETÀRIA: Ah.

AMIC: Seu. Vull explicar-te una cosa.

La SECRETÀRIA s'asseu en un tamboret.

SECRETÀRIA: A mi?

AMIC: Una cosa que va passar fa poc. Imagina't un vaixell de càrrega amb quinze quilos de cocaïna amagats en roques de quars.

SECRETÀRIA: I?

AMIC: La tripulació està molt nerviosa.

SECRETÀRIA: Per què?

AMIC: Tothom sospita alguna cosa, però ningú sap res. I llavors, un noi que està fent el seu primer viatge s'ensuma alguna cosa i baixa a la bodega. Obre la porta. No hi ha llum. Encén un llumí, se li apaga. N'encén un altre. Llavors es treu la samarreta i la crema.

SECRETÀRIA: Quina estupidesa.

AMIC: Necessita llum.

SECRETÀRIA: Per què no va a buscar una llanterna?

AMIC: Jo què sé. No hi pensa.

SECRETÀRIA: És estúpid.

AMIC: Sí, ho és. Però ho fa. Llavors obre un barril.

SECRETÀRIA: Com?

AMIC: Com l'obre?

SECRETÀRIA: No està clavat?

AMIC: Fa palanca amb una barra de ferro.

SECRETÀRIA: Està bé.

AMIC: L'obre i hi troba unes roques de quars. «Que estrany!», pensa.

SECRETÀRIA: Estranyíssim. Les roques de quars mai no anirien en un barril, així, de qualsevol manera, són molt delicades.

AMIC: Per això mateix. Pensa: «Les roques de quars són molt delicades, mai no anirien en un barril, així, de qual-sevol manera». Així que en llança una a terra i la pedra es trenca. Hi ha coca.

SECRETÀRIA: És impossible.

AMIC: Per què?

SECRETÀRIA: No es pot obrir una roca i després tornar-la a tancar.

AMIC: És clar que es pot. Algú deu saber la manera de fer-ho, no? El capità ho sap.

SECRETÀRIA: Ah.

AMIC: Doncs el tio trenca la pedra i hi troba la coca. Ha portat un sac i...

SECRETÀRIA: No...

AMIC: Què?

SECRETÀRIA: Per què ha portat un sac? Quina casualitat, no?

AMIC: S'ensumava alguna cosa.

SECRETÀRIA: Perdona, però això no s'aguanta.

AMIC: Doncs et juro que és veritat.

SECRETÀRIA: Sí, home, sí.

AMIC: I comença a omplir el sac de pedres.

SECRETÀRIA: Sense mirar si hi ha coca o no?

AMIC: Ja ho sap.

SECRETÀRIA: Només n'ha obert una.

AMIC: Però s'ho imagina.

SECRETÀRIA: Doncs ho trobo molt arriscat.

AMIC: Llavors el capità decideix baixar a la bodega.

SECRETÀRIA: Per què?

AMIC: Té una intuïció.

SECRETÀRIA: D'acord.

AMIC: Arriba a la bodega i veu la samarreta cremant al terra.

SECRETÀRIA: És impossible que una samarreta cremi tanta estona.

AMIC: Et penses que ets molt llesta, oi?

SECRETÀRIA: Aquesta història és inversemblant.

AMIC: Doncs t'aguantes.

SECRETÀRIA: Me'n vaig.

AMIC: No vols saber el final?

SECRETÀRIA: No m'interessa.

AMIC: El final és l'hòstia. El capità i el noi es fan mariques.

SECRETÀRIA: Ah.

AMIC: Se'n van mar endintre amb un barril de roques de quars i la resta de la tripulació es crema viva. *(Pausa.)* Que no tens sentit de la... imaginació?

SECRETÀRIA: No sé què és, això. *(Pausa.)*

AMIC: Vols que et digui una cosa? El que estàs esperant no passarà mai.

SECRETÀRIA: I què espero?

AMIC: Vols ser directora del banc on treballes.

SECRETÀRIA: I tu, què saps?

AMIC: Jo ho sé tot, sobre tu.

SECRETÀRIA: Ah sí?

AMIC: M'ho ha explicat en Joan. El meu amic. Tu no arribaràs enlloc. Ets una noia ambiciosa, sense escrúpols, que sap el que vol... Doncs ja et puc dir que no ho aconseguiràs mai. Perdràs el teu lloc de treball al banc i et quedaràs al carrer. Hauràs d'anar a dormir en un caixer automàtic.

SECRETÀRIA: També t'ho ha dit el teu amic, això? No te l'has de creure. És un mentider compulsiu. Un jugador que té deutes i que intenta aconseguir cinc milions de pessetes com sigui. Ell sí que no té escrúpols. Va venir a

la nostra oficina a pidolar, a explicar-nos que la seva filla estava malalta. La seva filla està perfectament, aquesta tarda hi he parlat. No et creguïs res del que ell et digui.

AMIC: No m'ho ha dit ell.

SECRETÀRIA: No? És una intuïció teva? Ho has pensat tu solet?

AMIC: M'ho ha dit ella.

SECRETÀRIA: Ella?

La DIRECTORA, que està a la penombra, es gira.

DIRECTORA: Hola, noia.

SECRETÀRIA: Hola. Estic despatxada, oi?

DIRECTORA: No siguis estúpida. Ara hi ha una altra noia que està fent la teva feina. Però això no vol dir res. Quan estiguis millor podràs tornar al teu lloc de treball.

SECRETÀRIA: No és veritat. Vostè em detesta. Li faig por perquè s'ha adonat que li puc prendre la feina. Que sóc millor que vostè.

DIRECTORA: Ah, secretària... ets insaciable i mesquina... Però molt intel·ligent. Si tu dius que no et penso tornar a contractar deu ser veritat.

SECRETÀRIA: No sé què he fet malament.

DIRECTORA: És clar que ho saps.

SECRETÀRIA: No! Vull tornar a...

DIRECTORA: On?

SECRETÀRIA: Vull tornar a...

AMIC: Vols tornar?

DIRECTORA: A l'oficina? Ja t'he dit que...

SECRETÀRIA: No. Tot això no és veritat...

DIRECTORA: Què et penses? Que somies?

SECRETÀRIA: Sí...

DIRECTORA: Ni parlar-ne. Mira... (*La DIRECTORA bufeteja la SECRETÀRIA.*) Te n'has sentit? Doncs així estàs desperta.

L'AMIC es peta de riure.

AMIC: Per què no proves de passar-t'ho bé?

DIRECTORA: Per què no proves d'aprendre alguna cosa?

SECRETÀRIA: Tot això és... vull tornar a...

AMIC: Però si encara no ho has vist tot!

DIRECTORA: Oh, sí. Encara ens queden unes quantes sorpreses. Mira...

Entra la FILLA en una cadira de rodes. La porta el DOCTOR.

DOCTOR: Hola, secretària. Com va el teu braç ortopèdic?

SECRETÀRIA: El meu... braç?

DOCTOR: Has aconseguit dominar-lo? Us heu posat d'acord?

SECRETÀRIA, a la FILLA: Què et passa, a tu?

FILLA: Estic malalta.

SECRETÀRIA: No és veritat. No és veritat!

La FILLA s'aixeca de la cadira i s'apropa, caminant tranquil·lament, a la SECRETÀRIA.

FILLA: Sí que és veritat.

DOCTOR: Ja no pot caminar, pobra.

FILLA: Em moriré aviat. Com tu.

SECRETÀRIA: Jo no em moriré.

FILLA: Sí que ho faràs. Aviat. Aquest és el meu regal. Per això t'he portat aquesta cadira.

El DOCTOR apropa la cadira de rodes i la posa al costat de la SECRETÀRIA.

DOCTOR: Val més que seguis.

FILLA: Deus estar cansada.

SECRETÀRIA: No estic cansada!

AMIC: T'ajudaré.

L'AMIC l'ajuda a seure a la cadira de rodes.

DIRECTORA: Quan estiguis millor podràs tornar a l'oficina.

T'ho prometo.

SECRETÀRIA: No hi tornaré mai.

FILLA: No. No tornaràs mai a treballar. Et quedaràs aquí, en aquesta cadira, t'aniràs aprimant, t'assecaràs com un paper deixat al sol i et moriràs.

DOCTOR: No et fa sentir bé, això?

SECRETÀRIA: Per favor... Prou. Estic espantada.

DOCTOR: Estàs espantada? Que curios...

SECRETÀRIA: Sento sorolls.

AMIC: Sorolls?

DIRECTORA: Sents sorolls? Ara?

SECRETÀRIA: Sí..., però no de gent, no de rates, de... fantasmes.

DOCTOR: Fantasmes!

FILLA: Quina por.

AMIC: Sí.

DIRECTORA: Potser tens remordiments... Alguna cosa del passat que et persegueix...

SECRETÀRIA: No, no. És gent que no conec, que no sé què volen...

DOCTOR: Fantasmes desconeguts!

SECRETÀRIA: Per què m'heu triat a mi?

FILLA: Ah, som nosaltres, els fantasmes?

DIRECTORA: Quina gràcia!

SECRETÀRIA: Tot això és un error. Us heu equivocat de persona...

El DOCTOR, l'AMIC, la DIRECTORA i la FILLA són al darrere de la cadira de rodes. El DOCTOR la desplaça per l'espai. Els altres caminen al seu darrere.

DOCTOR: Vinga, relaxa't. Anem a fer unà volta. Pensa que no estàs sola, que nosaltres serem amb tu fins al final.

SECRETÀRIA: Fins al final?

FILLA: T'estimem molt.

DIRECTORA: Et cuidarem.

AMIC: Dóna'm la mà.

La SECRETÀRIA es deixa dur, li dóna la mà ortopèdica a l'AMIC.

AMIC: Aquesta és la mà ortopèdica?

SECRETÀRIA: Sí.

AMIC: És increïble el que pot arribar a fer la ciència moderna. És ben bé com una mà de veritat.

DOCTOR: Sí. N'estic molt orgullós. És una operació molt delicada, hi ha moltes possibilitats que alguna cosa no surti bé i el pacient quedi desgraciat per tota la vida.

SECRETÀRIA: Què?

DOCTOR: Però no pateixis. En el teu cas, l'operació va ser un èxit.

La SECRETÀRIA s'aixeca de la cadira de rodes.

SECRETÀRIA: És això... És això... Vostè... em va instal·lar aquest braç malament. Aquesta és l'explicació de tot. M'ha fet malbé alguna cosa del meu... cap. Per això el braç fa moviments que jo no vull fer, per això no puc entendre el que m'està passant i tot és tan estrany... Vostè va ficar les seves mans dins el meu cervell i... m'ha desgraciat. Aquesta és l'explicació de tot. Ha de treure'm el braç. He de tornar a ser com abans... Vull tornar enrere. Vull tornar a ser...

FILLA: Incompleta?

SECRETÀRIA: Sí.

DIRECTORA: Però que no t'adones que pots fer moltes coses que abans no podies fer?

DOCTOR: Ara et pots valer per tu mateixa...

AMIC: I pots aconseguir tot el que et proposis...

FILLA: Totes les teves ambicions...

SECRETÀRIA: No vull res, no vull res. Jo... sóc molt... miserable. (*Pausa.*)

DOCTOR: No pateixis, secretària. Seu. Vine... No passa res. Hi ha molta gent que no accepten aquest canvi al seu cos. No és fàcil acostumar-s'hi. Seu.

La SECRETÀRIA seu a la cadira de rodes.

Et traurem el braç, d'acord? Si això és el que vols... no hi ha cap problema.

SECRETÀRIA: Sí, això és el que vull.

DOCTOR: Molt bé. Però aquesta operació no la faré jo. Ja he vist que no em tens gaire confiança...

SECRETÀRIA: Qui... ho farà?

DOCTOR: Un especialista. El doctor... Ros.

El DOCTOR dóna una forta empenta a la cadira de rodes i la SECRETÀRIA surt disparada. Fa un crit esgarriós.

NOVENA ACCIÓ

Quan la cadira s'atura, la SECRETÀRIA es troba al seu davant en JOAN, que s'està posant uns guants de làtex. La resta de personatges es queden observant l'escena, des del fons.

JOAN: Així que has decidit que tot és culpa del teu braç ortopèdic.

SECRETÀRIA: Tu me'l trauràs?

JOAN: Si això és el que vols...

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: Per què ho vols?

SECRETÀRIA: Vull tornar a començar des del començament. Anar-me'n a viure en una pensió barata i dormir tranquil·la.

JOAN: És clar. Ja ho veig. Penses... que ningú no t'estima...

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: Que t'has equivocat en tot el que has fet a la teva vida...

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: I et persegueixen els fantasmes...

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: T'entenc.

Pausa.

SECRETÀRIA: Treu-me aquest braç.

JOAN: Penses que si et trec el braç tot canviarà? Que podràs tornar a començar?

SECRETÀRIA: Sí.

JOAN: Doncs jo crec que no. Que t'equivoques. Has après moltes coses de tu mateixa amb aquest braç. Si te'l trec, tornaràs a la teva vida d'abans. És això el que vols?

SECRETÀRIA: No.

JOAN: Doncs què vols?

SECRETÀRIA: No ho sé.

JOAN: Segur que no ho saps?

SECRETÀRIA: No, jo...

El DOCTOR, la FILLA, la SECRETÀRIA i l'AMIC s'apropen.

DIRECTORA: Secretària, em fas una llàstima... No tens diners, no tens feina, no tens res...

AMIC: Ni amics, ni família...

FILLA: Què pots fer?

SECRETÀRIA: No ho sé...

DOCTOR: El teu braç et parla, ja t'ho he dit. Escolta'l.

FILLA: Deixa't endur...

AMIC: Fes el que hakis de fer...

DOCTOR: Acció, acció, acció...

FILLA: Acció, acció...

AMIC: ...acció, acció...

DIRECTORA: Acció!

La SECRETÀRIA aixeca el braç i se'l mira. És com si no el movés ella, com si tingués vida pròpia. Posa els dits com si fossin una pistola i s'apunta al cap.

JOAN: Per fi ho has entès, secretària. Ara estàs fent el que realment vols fer, el que estaves buscant. Ets miserable, però lúcida.

Pausa.

Per cert... com et dius, secretària?

SECRETÀRIA: Gerard Ros.

Sona un tret de pistola.

FOSC

EPÍLEG

En JOAN i el MAFIÓS al mateix despatx del pròleg. Damunt de la taula hi ha el braç ortopèdic que en JOAN va agafar de la consulta del DOCTOR.

MAFIÓS: La dona incompleta... És la millor història que he...

JOAN: ... i ella s'adona que el braç fa moviments que ella no controla, que potser són els seus desitjos ocults o jo què sé. La vida se li converteix en un infern. No domina el seu propi cos. I llavors el seu braç...

MAFIÓS: Agafa una pistola i li fot un tret. Perfecte!

JOAN: Era una secretària amb un gran futur, molt ambiciosa, implacable...

MAFIÓS: I ho perd tot.

JOAN: Potser tampoc no tenia tant, no ho sé.

MAFIÓS: I d'on treu la pistola?

JOAN: Bé, això és un detall que...

MAFIÓS: No té importància, és veritat.

JOAN: Potser l'havia comprada ella mateixa.

MAFIÓS: Potser sí. I aquest és el braç?

JOAN: Me'l va donar un metge amic meu. Ell va ser qui l'hi va posar i qui l'hi va treure, també, després de morta.

MAFIÓS: És una història fascinant.

JOAN: Oi que sí? Li he portat el braç per a la seva col·lecció.

MAFIÓS: T'ho agraeixo moltíssim. I els diners? *(Pausa.)*

JOAN: Els diners?

MAFIÓS: M'havies de portar cinc milions, oi? Tenies un deute amb mi. Et vaig dir que si no pagaves avui... Et vaig donar quaranta-vuit hores.

JOAN: Però jo pensava que...

MAFIÓS: Et perdonaria el deute? A canvi del regal? A canvi de la teva història?

JOAN: Jo...

MAFIÓS: No em sembla un bon tracte.

JOAN: No vull que em perdoni el deute. Només un ajornament.

MAFIÓS: Fins quan?

JOAN: No ho sé... (*Pausa.*)

MAFIÓS: T'agrada la meva col·lecció?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Quants objectes tinc?

JOAN: No ho sé.

MAFIÓS: T'ho vaig dir.

JOAN: Mil?

MAFIÓS: I aquest braç meravellós. El teu regal. Series capaç d'estirar una història així de cadascun d'ells?

JOAN: Jo?

MAFIÓS: És clar que en series capaç. Fes-ho. Fins que s'acabin els objectes no m'has de pagar el deute. Et sembla un bon tracte?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Vindràs cada vespre?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: En aquesta mateixa hora?

JOAN: Sí. (*Pausa.*)

MAFIÓS: Començarem... per aquesta cadira de rodes. Et sembla bé?

JOAN: Sí.

MAFIÓS: Com es dirà, la història? (*Pausa.*)

JOAN: «La filla malalta».

MAFIÓS: Bon títol.

La cadira de rodes es gira i hi ha la seva FILLA. En JOAN s'hi apropa.

JOAN: Ella... la noia d'aquesta història... era una noia guapíssima, intel·ligent, tendra, plena de bons sentiments. Però estava malalta. Aquesta noia tenia un pare al qual adorava. Era el seu heroi, la persona que estimava més del món, l'únic que podia mantenir-la en vida...

La FILLA acaricia la mà del seu PARE i el mira tendrament.

FILLA: Pare...

FOSC

FITXA D'ESTRENA

Companyia Mala Sang/Sala Beckett
Lloc i data Sala Beckett, 20 de març del 2001

Repartiment

MAFIÓS Manel Veiga
DIRECTORA Francesca Piñón
JOAN Lluís Soler
AMIC Oriol Broggi
SECRETÀRIA Laura Conejero
FILLA Bea Segura
DOCTOR Jordi Banacolocha

Escenografia Max Glaenzel i Estel Cristià
Disseny de so Quico Gutierrez
Música original Òscar Roig
Ajudant de direcció Anna Rodríguez
Producció executiva Sala Beckett
Direcció Sergi Belbel

Amb la col·laboració de l'ODA (Diputació de Barcelona) i amb una subvenció de la Generalitat de Catalunya (Dept. de Cultura).

D'aquesta obra se'n va fer una lectura al Teatre Romea el març de 1998 amb el repartiment següent: Lluís Soler, Mercè Sampietro, Lluís Marco, Jordi Figueres, Mireia Aixalà, Marta Domingo i Jordi Banacolocha.

TAULA

MIRAR CAP A BAIX, CAP A L'ABISME	7
LA DONA INCOMPLETA	25
PRÒLEG .	29
PRIMERA PART. EL MENTIDER	35
SEGONA PART. LA DONA INCOMPLETA.	51
EPÍLEG .	79
FITXA D'ESTRENA	83

~ Darrers títols publicats:

87. Thomas Bernhard, *A la meta*
88. Jordi Sànchez, *Kràmpack i Mareig*
89. Jordi Sala, *Quan arriba el migdia*
  90. Michel Azama, *Croades*
  91. Manuel Veiga, *La mort dins una baralla de naips*
  92. Lluïsa Cunillé, *Accident*
93. Josep Pere Peyró, *Quan els paisatges de Cartier-Bresson*
  94. Jordi Galceran, *Dakota*
  95. Edward Thomas, *A l'est de qualsevol lloc*
  96. Mercè Sarrias, *Àfrica 30*
97. Octavi Egea, *Davant l'Empire*
  98. Tom Stoppard, *Arcàdia*
99. Ronald Harwood, *Prendre partit*
  100. Harold Pinter, *Esquetxs*

A *La dona incompleta*, David Plana explora un gènere amb pocs precedents en el teatre: el fantàstic. Sense renunciar a l'humor, pren com a referents el cinema de David Lynch, Atom Egoyan o Alfred Hitchcock per crear una història morbosa i d'atmosfera inquietant.

El protagonista és un personatge a qui de mica en mica se li ha enfonsat el món: no té casa ni diners, està separat, la seva filla el menysprea... L'única cosa que li resta és el seu imaginar, la seva capacitat d'inventar. La secretària, a qui podríem considerar l'antagonista de la història, és una jove ambiciosa, una «guanyadora» sense escrúpols amb un futur brillant, la qual té una disminució física (li falta un braç) que considera un obstacle per aconseguir el seu objectiu: arribar al capdamunt. Les vides d'aquests dos personatges s'encreuen quan a la secretària li implanten un braç ortopèdic. Un braç, però, que comença a fer moviments incontrolats...

Com diu Toni Casares al pròleg, «*La dona incompleta* és una capsula de sorpreses, una espècie de nina russa d'històries que s'insereixen l'una dins l'altra amb una solució de continuïtat i de dependència perfectes i que a la segona part explòten en un deliri oníric que omple de sentit tot allò que en un principi ens havia semblat intrascendent».

ISBN 84-7794-771-6

9 788477 947714